

8 Νοεμβρίου, 1994

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΘΕΚΛΑ ΑΔΑΜΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υποθέσεις Αρ. 51/93, 198/93, 199/93, 200/93)

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Συστάσεις — Αιτιολογία συστάσεων βάσει του Αρθρου 35(4) του περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου (Ν.1/90) — Περιγραφή της έρευνας στην οποία προέβη ο Διευθυντής δεν πληροί την απαίτηση αιτιολόγησης των συστάσεών του.

5

Με τις προσφυγές αυτές που συνεκδικάστηκαν, προσβλήθηκε η νομιμότητα της απόφασης προαγωγής των ενδιαφερομένων μερών στη θέση του Ανώτερου Λειτουργού αντί των αιτητών.

10

Ο βασικότερος ισχυρισμός που πρόβαλαν οι αιτητές ήταν το αναίτιολόγητο της σύστασης του Διευθυντή Υπηρεσίας Δημοσίας Διοίκησης και Προσωπικού.

15

Το Ανώτατο Δικαστήριο ακυρώνοντας τις επίδικες αποφάσεις, αποφάσισε ότι:

20

Το Δικαστήριο δεν εξάγει όταν εξετάζει τη σύσταση, γενικά συμπεράσματα ως προς την αξία με βάση τις υπηρεσιακές/εμπιστευτικές εκθέσεις. Η σύσταση αποτελεί ξεχωριστό στοιχείο κρίσης και το ζητούμενο είναι η γνώμη του ίδιου του Διευθυντή. Αυτή η γνώμη πρέπει να είναι αιτιολογημένη. Η αιτιολόγηση απαιτείται ως συστατικό της και το ενδεχόμενο κενό δεν πληρώνεται από συλλογισμό εκ των υστέρων. Άλλωστε η σύσταση δεν αποσκοπεί στην αποτίμηση της σταδιοδρομίας των υποψηφίων αλλά εμπεριέχει τη γνώμη του Διευθυντή ως προς το ποιος

από τους υποψηφίους είναι ο αξιότερος από την άποψη της συγκέντρωσης των ικανοτήτων και των ιδιοτήτων που απαιτούν τα καθήκοντα της θέσης που θα πληρωθεί. Αναμένεται ότι ο Διευθυντής, στο πλαίσιο της δικής του έρευνας, θα ανατρέξει και στις Εμπιστευτικές εκθέσεις και ακόμα θα συλλέξει στοιχεία που θα τον βοηθήσουν στην εκπαλήρωση του καθήκοντός του. Μόνη όμως περιγραφή του είδους της έρευνας που έκαμε, δεν αρκεί. Η σύσταση του Διευθυντή στις παρούσες υποθέσεις καθιστά εντελώς αδύνατο το δικαστικό έλεγχο που σινοστά βασικό σκοπό της απαίτησης για αιτιολογία.

5

10

Οι προσφυγές επιτυγχάνουν με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Θεοκλήτου ν. Δημοκρατίας (1993) 4 Α.Α.Δ. 2531,

15

Στυλιανού κ.ά. ν. Χατζηκωνσταντίνου κ.ά. (1994) 3 Α.Α.Δ. 387.

Προσφυγές,

20

Προσφυγές εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία προάχθηκαν τα ενδιαφερόμενα μέρη στη θέση Ανώτερου Λειτουργού, από 15 Νοεμβρίου 1992.

Ι. Τυπογράφος και Α. Σ. Αγγελίδης, για την Αιτήτρια στην Υπόθεση Αρ. 51/93.

25

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή στις Υποθέσεις Αρ. 198/93, 199/93 & 200/93.

30

Γ. Φράγκου, Ανώτερη Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

35

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Την ίδια μέρα, στις 27 Οκτωβρίου 1992, με τέσσερις διαδοχικές αποφάσεις της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας πραγματοποιήθηκαν 13 προαγωγές στη θέση του Ανώτερου Λειτουργού, από 15 Νοεμβρίου 1992. Οι προσφυγές 198, 199 και 200/93 ασκήθηκαν από τον Ανδρέα Στυλιανίδη και στρέφονται κατά των προαγωγών των Α. Γενναδίου, Α. Κάρουλα, Γ. Τάντα, Λ. Τάντα, Α. Ηλιάδου, Ν. Λάμπρου, Ι. Παπαντωνίου, Α. Ρούσου και Μ. Σεραφείδου. Η προσφυγή 51/93 ασκήθηκε από την Θέκλα Αδάμου και αρχικά στρεφόταν εναντίον και των 13 προαγωγών. Εγκαταλείφθηκε σε

40

σχέση με τις 8 από αυτές και τώρα στρέφεται μόνο κατά των πέντε τελευταίων από τους πιο πάνω. Τέταρτη προσφυγή, η 54/93, αποσύρθηκε. Η προαγωγή των Ι. Πατά, Π. Παπαδοπούλου, Στ. Ιωάννου και Φ. Σταύρου δεν αποτελούν αντικείμενο των προσφυγών. Επειδή εγείρονται στις προσφυγές κοινά νομικά σημεία, συνεκδικάστηκαν.

10 Ήταν στοιχείο κρίσης ως προς την αξία των υποψηφίων η σύσταση του Διευθυντή της Υπηρεσίας Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού. Εμφανώς ευσταθεί η εισήγηση των αιτητών ότι η σύσταση ήταν ανατιολόγητη και, επομένως, παράνομη (βλ. άρθρο 35(4) του περι Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1990 (Ν. 1/90). Συνεπώς, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι άκυρες.

15 Η σύσταση ήταν στερεότυπη σε όλες τις διαδικασίες. Την μεταφέρω:

20 “Έδωσα μεγαλύτερη σημασία στις Υπηρεσιακές/Εμπιστευτικές Εκθέσεις των τελευταίων τριών ετών, έλαβα όμως υπόψη τις Υπηρεσιακές/Εμπιστευτικές Εκθέσεις όλων των ετών και ιδιαίτερα από την ημέρα που κατείχαν την παρούσα τους θέση.

25 Αφού έλαβα υπόψη τα τρία κριτήρια στο σύνολό τους και τις πληροφορίες που συνέλεξα από τους οικείους προϊστάμενους όλων των υποψηφίων σ’ ό,τι αφορά την προσφορά και την αξία τους, συστήνω για προαγωγή τους Ηλιάδου Ανδριανή, Παπαντωνίου Ιωάννη, Ρούσο Ανδρέα, Λάμπρου Νίκη και Σεραφείδου Μαρούλλα.”

30 Στην υπόθεση **Δημήτρης Θεοκλήτου ν. Δημοκρατίας** (1993) 4 Α.Α.Δ. 2531 υιοθέτησα την προσέγγιση που ακολουθεί ως προς σύσταση που απλώς παρέπεμπε στα κριτήρια της αξίας, των προσόντων και της αρχαιότητας.

35 “Η αιτιολογία της σύστασης ως νομοθετική πλέον απαίτηση, (βλ. άρθρο 35(4) του περι Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1990 (Ν. 1/90) απαιτούσε το Ανώτατο Δικαστήριο στην πρωτόδικη δικαιοδοσία του σε σειρά υποθέσεων. Με αναντίλεκτη πλέον την ανάγκη αιτιολόγησης της σύστασης, διαπιστώνεται διαφορά προσέγγισης ως προς το
40 αν η γενική παραπομπή στα κριτήρια της αξίας, των προσόντων και της αρχαιότητας συνιστά επαρκή αιτιολογία.

Στις υποθέσεις **Θεόδωρος Λεωνίδου και Άλλοι ν. Δημοκρατία** (1992) 4 Α.Α.Δ. 1806 και **Α. Νικολάου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας**

(1992) 4 Α.Α.Δ. 3930, κρίθηκε ότι η αιτιολογία αυτής της φύσης ήταν επαρκής. Στις υποθέσεις *Γ. Λοιζίδης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 4742, *Ν. Πολυκάρπου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1993) 4 Α.Α.Δ. 72, *Αίγλη Παντελάκη και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1993) 4 Α.Α.Δ. 1686, *Αντώνιος Ι. Αντωνίου ν. Δημοκρατίας* (1993) 4 Α.Α.Δ. 923 και *Αντρέας Θεοδούλου ν. Δημοκρατίας* (1993) 4 Α.Α.Δ. 1853 κρίθηκε πως τέτοιας μορφής σύσταση είναι εντελώς ανατιολόγητη. Υιοθετώ αυτή την προσέγγιση. Η σύσταση εμπεριέχει εξ ορισμού την άποψη του Διευθυντή ως προς την υπεροχή του συστηνόμενου. Μόνη η σύνδεση της σύστασης προς τα τρία κριτήρια δεν προσθέτει οτιδήποτε. Δεν αποκαλύπτει τα πραγματικά δεδομένα που οδήγησαν στη διαμόρφωση της άποψης και δεν επιτρέπει το δικαστικό έλεγχο.”

Ισχύουν τα ίδια και στην παρούσα υπόθεση. Η αναφορά της σύστασης στις υπηρεσιακές/εμπιστευτικές εκθέσεις και σε άλλες πληροφορίες που λήφθηκαν, δεν προσθέτει οτιδήποτε. Εγείρονται από τους αιτητές και άλλα θέματα αναφορικά με το γενικό και αόριστο τρόπο με τον οποίο γίνεται αναφορά σ’ αυτές τις πηγές και ακόμα με το γεγονός ότι η σύσταση παραπέμπει σε πληροφορίες που δεν καταγράφησαν ώστε να μπορεί να ελεγχθεί η επενέργεια που θα έπρεπε να είχαν, αλλά δεν χρειάζεται να επεκταθώ σ’ αυτά.

Παραμένει άγνωστος ο λόγος για τον οποίο οι συστηθέντες ήταν, κατά τη κρίση του Διευθυντή, καταλληλότεροι με βάση τα τρία κριτήρια. Είναι ενδεικτική της σημασίας του κενού η αντιγωνία που εκδηλώθηκε αναφορικά με το ποιος υποψήφιος προβάλλει ως αξιότερος με γνώμονα τις υπηρεσιακές/εμπιστευτικές εκθέσεις. Απόπειρα εξέτασης του θέματος κάτω από τέτοιο πρίσμα θα οδηγούσε σε απομάκρυνση από το αντικείμενο του ελέγχου. Δεν εξάγουμε, όταν εξετάζουμε τη σύσταση, γενικά συμπεράσματα ως προς την αξία με βάση τις υπηρεσιακές/εμπιστευτικές εκθέσεις. Η σύσταση αποτελεί ξεχωριστό στοιχείο κρίσης και το ζητούμενο είναι η γνώμη του ίδιου του Διευθυντή. Αυτή η γνώμη πρέπει να είναι αιτιολογημένη. Η αιτιολόγηση απαιτείται ως συστατικό της και το ενδεχόμενο κενό δεν πληρώνεται από συλλογισμούς εκ των υστέρων. Άλλωστε η σύσταση δεν αποσκοπεί στην αποτίμηση της σταδιοδρομίας των υποψηφίων αλλά εμπεριέχει τη γνώμη του Διευθυντή ως προς το ποιος από τους υποψηφίους είναι ο αξιότερος από την άποψη της συγκέντρωσης των ικανοτήτων και των ιδιοτήτων που απαιτούν τα καθήκοντα της θέσης που θα πληρωθεί. (Βλ. *Στυλιανού και Άλλη ν. Κωνσταντίνος Χατζηκωνσταντίνου και Άλλου* (1994) 3 Α.Α.Δ. 387.

Αναμένεται ότι ο Διευθυντής, στο πλαίσιο της δικής του έρευνας,

θα ανατρέξει και στις εμπιστευτικές εκθέσεις και ακόμα θα συλλέξει στοιχεία που θα τον βοηθήσουν στην εκπλήρωση του καθήκοντός του. Μόνη όμως περιγραφή του είδους της έρευνας που έκαμε, δεν αρκεί. Η σύσταση του Διευθυντή στις παρούσες υποθέσεις καθιστά 5 εντελώς αδύνατο το δικαστικό έλεγχο που συνιστά βασικό σκοπό της απαίτησης για αιτιολογία.

Ενόψει της πιο πάνω κατάληξης δεν θα επεκταθώ σε εξέταση των 10 υπόλοιπων ισχυρισμών των αιτητών.

Οι προσφυγές επιτυγχάνουν με έξοδα. Οι προσβαλλόμενες αποφάσεις ακυρώνονται.

Οι προσφυγές επιτυγχάνουν με έξοδα.